

á Vágseiði

hevði heldur ikki útgerð at banka rust við, annað enn ein píkhamara, og tað munaði lítið. Annars var tað soleiðis, at eg fekk ein mann í 14 dagar um árið, men heldur ikki tað munaði, tí tað var bara í allar besta veðri, at við kundu mála. Eg haldi ikki, tað eydnaðist mær at mála allan banan í einum, men hóast tað varð nógv máling brúkt, eg brúkti eini 600 til 800 pund av máling árliga.

Menninir sum hjálpru mær vóru fyri tað mest Magnus Jacob Jacobsen, Missurin, og Oskar Jensen hjá Gásadal. Oskar hann var sum kötturin, hann kundi klúgva, hann var so lættur. Hetta var hjalp eg mátti fáa loyvi til frá havnini. Eiðið og banin hoyrði undir Vágs Havn. Eg mátti sjálvur gjalda ein part av hesi hjalp. Eg kundi fáa mannin í 14 dagar, og so guldu kommunan ella havnarmyndugleikarnir teir 14 dagarnar, men tá tað ikki var nóg mikið við teimum 14 døgnum, so mátti eg sjálvur gjalda tað, sum varð meira enn hesir 14 dagarnir. Hetta kom fyri næstan á hvørjum ári, men nú var tað soleiðis, at eg

kundi geva hjálparmanni mínum eina hjálpandi hond, so vit javnaðu tað soleiðis.

Ansni

Eitt skilarúm var eftir miðini í fiskakassanum, og um tveir bátar hövdu fiskað einar átta centnarar hvør, so bar til at taka fiskin hjá báðum bátunum upp í kassan í senn, fyri at fáa tað at ganga skjótari, og tá var so tungt, at tað ikki var ráðiligt at taka fólk við. Onkuntið kundi okkurt smávegis óhapp henda, men at tað var so, at tá tað varð steðgað við hesum flutningi av fólk, so trúgvi eg, at tað var tryggingin, sum kom uppí.

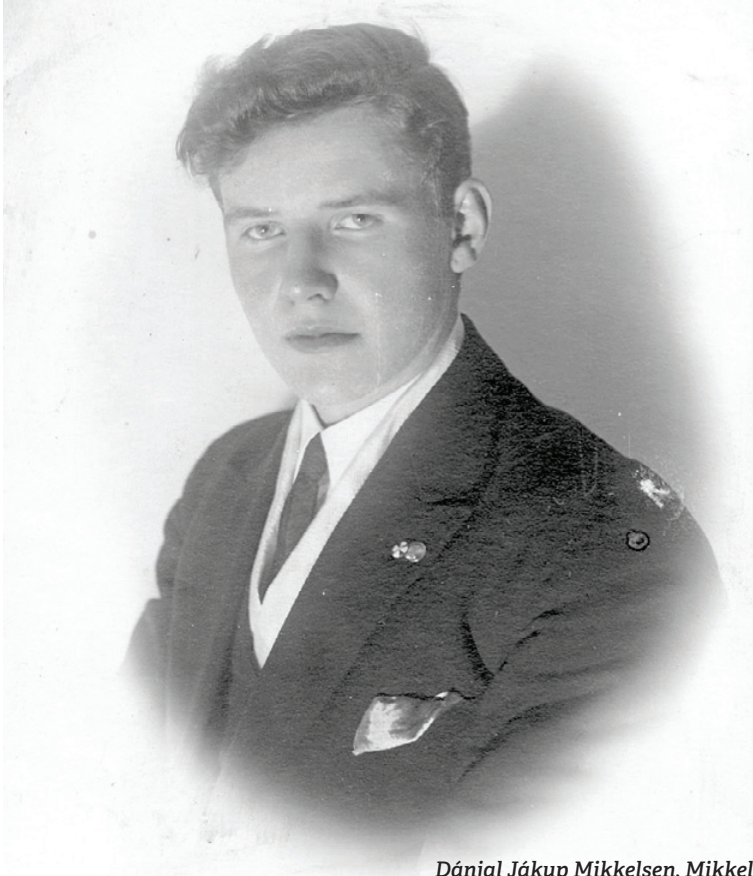
Eg vil nú siga, at tað var oftani at teir noyddist at ganga, men tað var ikki gangandi í oljudansi, tí teir skuldu upp á ein stein og niður aftur av honum, niðan ígögnum Vággjógv, tvørtur um Smágjógv, heim undir berginum og upp ígögnum ein högan leydara, tá teir vóru komnir heim til endan á bananum.

Um summari tá lítið var fiskað, hevði ein bátur einar sex, sje

centnarar, kundi tað koma fyri at alt varð tikið í senn, fiskur og fólk. Men tað valdaðist eisini um veðrið. Var sýnið ringt og var nógvur tari í skinnarinum, tá tað hevði verið brim nakað frammanundan, so var tað ikki so heppi at hava fólk í, tí tá kundi tað henda, at tað ikki bar til at bremsa, tí vognurin gleið á skinnaranum í taranum, sum lá á. Tá kundi tað vera vandamikið, tí vognurin kom ov hart ímóti. Mangan var tað so, tá eg koyrði í myrkri, at eg ikki altíð sá líka væl niður, tá ið báturin varð festur í skinnaran. Haðani eg stóð uppí í húsinum á vogninum, vóru eina 6-8 metrar niður á helluna.

Tá ið so motorarnir fóru í gongd, tóku teir so nógvan streym, at tað ávirkaði spenningin, og lyktin sum lýsti niður í Múlagjógv, hon stóð uppí á bakkanum heimanfyri hægri enn banin, viknaði so nógv, at eg sá ikki nóg væl.

Tað var eisini umráðandi fyri hann, ið skuldi festa ketustroppin, ið skuldi halda bátinum uppundir skinnaran, í hin endan á skinnaranum, sá at ketan var

Dánjal Jákup Mikkelsen, Mikkel

tátt, so báturin ikki var ov síður. Hetta var ógvuliga umráðandi, tí tvørturum grindina, sum skinnarin hekk í, undir vogninum og bátinum, var ein biti ella tvørstokkur, ið var so ovarlaga, at varð ketan ikki táttað nóg væl, og báturin ov síður, var vandi fyri at aftari ketustroppurin tók í tvørstokkin, og smoygdi hann afturum bátin.

Hetta hendi einaferð, tá datt ein bátur niður og brotnaði. Eg var sjúkur, so eg koyrði ikki tann dagin. Tað var ein annar maður, sum koydi, men tað var ikki hansara skyld. Teir sum settu fast hövdu ikki táttað ketustroppin nóg væl, báturin var ov síður, og tvørstokkurin tók ketuna undan.

Ketustroppurin var ivaleysa langur, og tað kundi henda, at maðurin, um blakaði stroppin úr øðrum borðinum á bátinum og inn undir bátin, og hann, sum tók ímóti hinumegin, ikki ansaðu eftir, at eitt lið á ketuni kanska kom fast um ein knadda í helluni. Teir halda seg hava táttað stroppin upp undir botnin, men so er tað knaddin liðið er komið í. Myrkt er og teir gera fast, og hivað verður upp. Ketan kundi eisini koma upp eftir kanti í eina rivu í kjölinum, ið ofta fór illani, tí oftani so varð drigið eftir hellu, lunnarnir vóru brotnir o.s.f. Ketan kundi eisini, hóast hon var táttað, vera komin eftir kanti í eina rivu í kjölinum, og tá so koyrt varð heim, og tað settið í vogninum hvørja ferð hann fór av einum skinnara á annan, kundi ketuliðið koppa sær á. Tá so lítið pláss var, kundi tað vera nóg mikið til at ketan kom í tvørstokkin. So lítið skuldi til.

Dagbók

Eg skrivaði alt upp, sum fór fram á Eiðinum, men eg hevði einki við at taka ímóti fiskinum at gera. Hetta arbeiði eg havi gjørt við at skriva upp, havi eg gjørt av mínum eintingum, hetta er ikki nakað, sum nakar hevur álagt mær at gera, hetta gjörði eg bara, tí eg hevði áhuga fyri tí. Hetta er ein nokk so góð kelda at hava, fyri at síggja hvat teir hava fiskað, og hvussu nógvar dagar teir hava verið úti.

Banin á strekkinum um Vággjógv

